

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy čj. MHMP 867046/2010 ze dne 7. 12. 2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí čj. MHMP 867046/2010 ze dne 7. 12. 2010, kterým Magistrát hl. m. Prahy potvrdil rozhodnutí Úřadu m.č. Prahy 10 čj. 37517/2010/AAJ ze dne 13. 9. 2010, jímž byl žalobci ode dne 1. 8. 2010 odejmut příspěvek na živobytí. Zároveň se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí čj. MHMP 831903/2010 ze dne 7. 12. 2010, jímž Magistrát hl. m. Prahy zamítl odvolání proti rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 10 čj. 37525/2010/AAJ ze dne 13. 9. 2010, kterým byl žalobci odejmut ode dne 1. 8. 2010 doplatek na bydlení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 1. 2010 vyloučil rozhodnutí čj. MHMP 831903/2010 ze dne 7. 12. 2010 k samostatnému projednání. Toto řízení je vedeno u zdejšího soudu pod spisovou značkou 1 Ad 6/2012.

Při vydání napadených rozhodnutí oba správní orgány vycházely z toho, že žalobce je vlastníkem nemovitého majetku o celkové rozloze 8.123 m², konkrétně pozemku o výměře 1.107 m² zastavěné plochy, 2.825 m² travnatého porostu a 4.191 m² ostatní plochy. Za nesporné správní orgány označily skutečnost, že žalobce pobíral příspěvek na živobytí od 1. 10. 2009 do 31. 7. 2010 s tím, že ode dne 1. 8. 2009 do dne 30. 6. 2010 ho správní orgány považovaly za osobu uvedenou v ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o

pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) neboť v této době pobíral podporu v nezaměstnanosti.

Správní orgán I. stupně odejmutí příspěvku na živobytí odůvodnil tím, že žalobce již není osobou uvedenou v ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) citovaného zákona a jelikož nedošlo z jeho strany k využití nemovitého majetku, jež vlastní, označil ho za osobu uvedenou v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi tj. takovou, která neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, v daném případě prodejem nebo jiným využitím majetku. Dále uvedl, že v daném případě došlo ke změně skutečností rozhodných pro nárok na dávku, žalobce nelze považovat s platností od 1. 8. 2010 za osobu v hmotné nouzi. Konstatoval, že se zabýval podáním žalobce ze dne 31. 8. 2010, v němž požádal o postup dle § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Po zhodnocení rozhodných skutečností však dospěl k závěru, že podle uvedeného nebude postupovat. K žalobcem předloženým materiálům, zejména k veřejnému příslibu ze dne 1. 1. 2010, kterým žalobce oslovil 24 realitních kanceláří k prodeji nemovitostí, správní orgán uvedl, že orgán pomoci v hmotné nouzi ověřoval dle předloženého seznamu 24 realitních kanceláří, podle § 41 zákona o pomoci v hmotné nouzi, pravdivost tvrzení o tom, zda je žalobce oslovil, přičemž na tento dotaz odpověděli 2 zástupci realitních kanceláří s tím, že kancelář RAPED CZ nebyla jmenovaným kontaktována a RK NEMOSERVIS, že již 5 let nefunguje. Dále uvedl, že dne 14. 8. 2010 orgán pomoci v hmotné nouzi telefonicky kontaktoval REC Široký s.r.o. s dotazem na obvyklé ceny pozemku v Kunraticích u České Kamenice, s cílem posoudit cenu nemovitostí. Dle sdělení této realitní kanceláře se cena pozemků v dané lokalitě pohybuje od 300,- Kč až po 1.500,- Kč za m². Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí označil žalobce odpověď RK RAPED CZ za podvodnou a správnímu orgánu prokázal, že dne 30. 7. 2010 oslovil RK NEMOSERVIS. Záznam z telefonického jednání s RK Široký s.r.o. žalobce označil za právně irelevantní.

Správní orgán I. stupně uzavřel, že námitky žalobcem uvedené ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí neobsahují skutečnosti, že po dobu pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi projevil skutečnou snahu zvýšit si příjem prodejem či jiným využitím nemovitého majetku.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Po shrnutí odvolacích námitek žalovaný citoval mimo jiné ustanovení § 26 odst. 1 a 2, § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi a poukázal na ustanovení § 11 tohoto zákona, podle něhož osobou v hmotné nouzi není ta, která prokazatelně projevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. Dále v rozhodnutí zopakoval zjištění správního orgánu a uzavřel, že k námitkám uvedeným v odvolání konstatoval, že k nim nelze přihlédnout s odůvodněním, že je nepochybné, že se jedná o majetek značné hodnoty, jehož prodejem nebo jiným využitím si jmenovaný může zvýšit příjem. Připomněl, že právní úprava zákona o pomoci v hmotné nouzi umožňuje poskytování příspěvku na živobytí po určité době, v rámci které může příjemce příspěvku na živobytí naložit se svým majetkem odpovídajícím způsobem. Zdůraznil, že žalobce byl dopisem Úřadu m. č. Praha 10 ze dne 26. 11. 2009 upozorněn, že nedojde-li u osoby v hmotné nouzi k využití movitého a nemovitého majetku do uplynutí 6 měsíců, za které pobírá tato osoba příspěvek na živobytí, stává se osobou, která není v hmotné nouzi, a tudíž zaniká nárok na příspěvek na živobytí.

Žalobce v žalobě nejprve přehledně popsal průběh správního řízení, poukázal na skutečnost, že doložil správnímu orgánu kompletní emailovou korespondenci se všemi realitními kancelářemi, které oslovil ve věci nabídky prodeje svých pozemků. Podle jeho názoru správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi a navíc se v odůvodnění nevypořádaly s jeho námitkami.

Žalobce především namítá, že ustanovení § 26 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze provádět izolovaně, ale je třeba jej vykládat v kontextu ostatních ustanovení, zejména v souvislosti s § 3 odst. 1 písm. b) a c) a především s ustanovením § 26 odst. 1 písm. c) bodu 2. Podle názoru žalobce se dostal do situace předvídané zákonem a to, že prokazatelně dlouhodobě nabízel k prodeji svůj majetek, avšak není o něj zájem.

Žalovaný ve svém vyjádření v podstatě zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí, především argumentoval ustanoveními § 44 odst. 1 a § 26 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a prokazatelným majetkem žalobce. Zdůraznil, že se jedná o majetek značné hodnoty, jehož prodejem nebo jiným využitím si žalobce může zvýšit příjem.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 3. 2013 č.j. 1 Ad 16/2011-62, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že v projednávané věci nebylo spolehlivě prokázáno, že u žalobce, jehož zjištěné příjmy nedosahovaly částky živobytí, byly v rozhodné době takové celkové sociální a majetkové poměry, které mohly i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Dle názoru soudu správní orgány bez jakýchkoliv podkladů učinily závěr, že žalobce má majetek značné hodnoty, jehož prodejem nebo jiným využitím si může zvýšit příjem, přičemž z rozhodnutí není zřejmé, jak se správní orgány vypořádaly s tvrzeními žalobce, že se snažil prodat majetek již dávno předtím, než požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi, a ani s tím, že kontaktoval několik realitních kanceláří a inzeroval na webových stránkách, s cílem pozemky prodat. Bylo na správních orgánech, aby spolehlivě prokázaly, že žalobce v rozhodné době prokazatelně neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, a tudíž že ho podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze považovat za osobu v hmotné nouzi. Správní orgány ve svých rozhodnutích v dostatečné míře neobjasnily, z jakých důvodů nepovažují žalobce za osobu v hmotné nouzi, jelikož pouhé konstatování o tom, že žalobce má majetek větší hodnoty, bez ohledu na další skutečnosti daného případu, neuznal zdejší soud jako řádné a dostatečné odůvodněné rozhodnutí.

Podle názoru soudu skutkový stav, který vzaly oba správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžadoval rozsáhlé a zásadní doplnění (srov. § 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.), a proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání, jak mu zmíněné ustanovení ukládá.

Proti rozsudku podal dne 14. 3. 2013 kasační stížnost nejprve žalovaný a poté dne 24. 3. 2013 také žalobce.

Žalovaný nesouhlasil s výše predestřeným závěrem městského soudu a namítal, že v průběhu správního řízení bylo v dostatečné míře prokázáno, že žalobce jím vlastněný nemovitý majetek odpovídajícím způsobem nevyužil, ačkoliv tak učinit mohl. Dodal, že veškeré žalobcem učiněné kroky k využití či zpeněžení pozemků byly pouze formálního rázu a směřovaly toliko k vykazání aktivity, nikoliv však k reálnému prodeji majetku.

Žalobce ve své kasační stížnosti vytkl městskému soudu postup, kdy napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., přestože bylo jeho povinností zrušit ho dle § 78 odst. 1 citovaného zákona pro jeho nezákonnost.

Nejvyšší správní soud posoudil věc ve světle obou kasačních stížností, jež uznal za přípustné, byť v případě žalobce připustil, že nejde o závěr zcela jednoznačný.

Ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ve zrušujícím rozsudku č.j. 3 Ads 21/2013-42 ze dne 26. 2. 2014 přisvědčil kasačním námitkám žalovaného, když konstatoval: „...*správní orgány správně posoudily právní otázku, zda je druhý stěžovatel (žalobce – pozn. zdejšího soudu) osobou v hmotné nouzi, naopak úvahy Městského soudu v Praze k této otázce a k dalšímu procesnímu postupu ve věci se ubíraly odlišným směrem a Nejvyšší správní soud je za správné z výše vyložených důvodů nepovažuje.*“

Nejvyšší správní soud dal zcela za pravdu závěru žalovaného, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyly žalobcem splněny, jelikož nebylo prokázáno, že by jím vlastněný nemovitý majetek objektivně nebyl využitelný. Za daných okolností bylo tudíž nutno vyhodnotit, zda žalobce k jeho využití vyvinul cílené, efektivní a svou intenzitou maximální úsilí, které by umožnilo i v případě nastoupení právní domněnky podle § 26 odst. 2 zákona o hmotné nouzi hledět na něho jako na osobu v hmotné nouzi. Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako zjevné, že žádné takové úsilí žalobce nevyvinul, což správní orgány dostatečně prokázaly již v průběhu správního řízení a neobstojí tudíž závěr zdejšího soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu z jejich strany.

S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze znovu přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že přihlédl k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí tak, jak mu ukládá § 110 odst. 3 s.ř.s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Městský soud v Praze nejprve uvádí, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech nepojistných sociálních dávek. Podle zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech těchto dávek krajské úřady (v tomto případě Magistrát hl. m. Prahy), ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle § 69 s.ř.s., platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V předmětné věci nastoupil *ex lege* do práv a povinností žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Argumentace žalobce směřuje především proti nesprávné aplikaci zákona o pomoci v hmotné nouzi. Správnímu orgánu I. stupně vytýká, že se nevypořádal s jeho podklady, které předložil v řízení a žalovanému, že se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami.

V posuzované věci byl žalobci odejmut příspěvek na živobytí, který je podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednou z dávek v systému pomoci v hmotné nouzi. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).

Osoba se podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. Taková osoba má podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na příspěvek na živobytí, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. Výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby a příjmem osoby, není-li osoba společně posuzována s jinými osobami, nebo částkou živobytí společně posuzovaných osob a příjmem společně posuzovaných osob (§ 23 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Částka živobytí se pak odvíjí od

existenčního či životního minima, jak vyplývá z § 24 a násl. zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Příspěvek na živobytí má tedy sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima, a že tak dojde k realizaci práva na takovou pomoc, která je nezbytná k zajištění jejich základních životních podmínek. Tento záměr je deklarován také v důvodové zprávě k zákonu o pomoci v hmotné nouzi (<http://www.psp.cz>, digitální repozitář, tisk 1063/0, IV. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky).

S ohledem na subsidiární charakter tohoto základního práva zakotveného v čl. 30 odst. 2 Listiny je však nutné vyloučit z hmotné nouze takové osoby, jejichž příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že by bylo nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí z daní ostatních osob. Takové osoby totiž ve skutečnosti nejsou v hmotné nouzi a nepotřebují od státu pomoc nezbytnou pro zajištění jejich základních životních podmínek. Proto podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat.

Celkovými sociálními poměry se rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké (§ 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Celkovými majetkovými poměry se pak rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována (§ 15 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Vzhledem k opakovaně zmíněné subsidiární povaze základního práva zakotveného v čl. 30 odst. 2 Listiny musí být dále jednou ze základních podmínek pro uznání za osobu v hmotné nouzi i skutečnost, že si posuzovaná osoba, popřípadě osoby s ní společně posuzované, nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním. Zvýšením příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmu vlastní prací, řádným uplatněním nároků a pohledávek nebo prodejem či jiným využitím majetku a vyžaduje se za podmínek stanovených v § 11 až 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Osoba, která prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, se přitom podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi nepovažuje za osobu v hmotné nouzi.

V projednávané věci je nesporné, že žalobce byl v rozhodné době vlastníkem nemovitého majetku o celkové rozloze 8.123 m², konkrétně pozemku o výměře 1.107 m² zastavěné plochy, 2.825 m² travnatého porostu a 4.191 m² ostatní plochy. V takovém případě

na něho dopadala povinnost snažit se o zvýšení příjmu vlastním přičiněním, tj. i prodejem movitého a nemovitého majetku. Tato povinnost pro něho platila od počátku pobírání příspěvku na živobytí avšak v souladu s § 26 odst. 2 zákona o hmotné nouzi mu během prvních šesti měsíců nehrozila ztráta nároku na zmíněnou dávku ani v případě, že by se o využití svého majetku nesnažil. Po uplynutí zmíněné ochranné doby nastupuje právní domněnka, podle níž se po uplynutí 6 měsíců má v případě nevyužití majetku za to, že poživatel dávky je osobou, která prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. V takovém případě nárok na dávku s ohledem na ustanovení § 44 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi zaniká.

Zmíněnou domněnku lze vyvrátit, pakliže by příjemce dávky prokázal, že jím vlastněný majetek nelze využít ke zvýšení příjmů, tedy že jeho nemovitý majetek není způsobilý k prodeji ani jinému využití. Žalobce však až do 30. 6. 2010 pobíral podporu v nezaměstnanosti a tudíž právní účinky výše zmíněné domněnky podle ustanovení § 26 odst. 2 zákona nastaly až v okamžiku, kdy žalobci zanikl nárok na výplatu podpory v nezaměstnanosti. V ten moment však již musel být schopen domněnku vyvrátit, nikoliv teprve činit první kroky k tomuto cíli vedoucí.

Jak se již vyslovil Nejvyšší správní soud je nutno v projednávané věci primárně posoudit, zda žalobce v průběhu správního řízení prokázal, že jeho nemovitý majetek není způsobilý k prodeji či jinému využití, případně, zda svým úsilím o využití zmíněného majetku umožnil správním orgánům aplikaci ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Zdejší soud se ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, který v případě obou výše zmíněných otázek dospěl k negativní odpovědi, tedy že žalobce neprokázal ani jednu z alternativ, na jejichž základě by mohl i přes vlastnictví nemovitého majetku pobírat příspěvek na živobytí: „*Není sporu o tom, že předmětný nemovitý majetek nevyužívá druhý stěžovatel (žalobce – pozn. zdejšího soudu) k vlastnímu bydlení, ani nic nenaznačuje, že by jeho využití nebo prodej nebyly úměrné zisku z něj plynoucímu, případně že by prodej nemovitostí nebylo možné po druhém stěžovateli spravedlivě požadovat. Sám druhý stěžovatel ostatně nic takového ani netvrdí. Nebyly však prokázány ani jiné, zákonem výslovně neupravené a svou povahou objektivní důvody nevyužitelnosti majetku.*”

Nejvyšší správní soud dodal, že oslovení realitních kanceláří, k němuž žalobce přistoupil, bylo provedeno až po faktickém zániku nároku na dávku a je tudíž z hlediska posuzované věci irrelevantní. Přesto však ani ze dvou odpovědí realitních kanceláří nelze kategoricky konstatovat, že byl žalobcem vlastněné pozemky byly neprodejně.

Zbývá tedy posoudit možnost aplikace ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tedy zda žalobce vyvinul maximální úsilí za účelem využití svého majetku, aby na něho bylo možno i nadále nahlížet jako na osobu v hmotné nouzi v zákonem vymezené perspektivě. Jelikož však zmíněné podmínky žalobce nenaplnil, souhlasí soud se závěry správních orgánů, na jejichž základě byla vydáno nejdříve prvostupňové a posléze také napadené rozhodnutí, jimiž bylo rozhodnuto o odnětí dávky příspěvku na živobytí žalobci ode dne 1. 8. 2010. Zdejší soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem považuje napadené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 12. 2010, č. j. MHMP 867046/2010 za zákonné a žalobu tudíž zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.r.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly a to ani v řízení o kasační stížnosti.

Závěrem soud poznamenává, že ač žalobce nesouhlasil, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, soud k danému způsobu rozhodnutí přistoupil. Důvodem je skutečnost, že byť byla ve věci po jejím vrácení z Nejvyššího správního soudu nařízena celkem čtyři jednání, žalobce se vždy na poslední chvíli z jednání omluvil a požádal o jeho další odročení.

První jednání soud nařídil na 27. 5. 2014 od 9:30 hod., přičemž v důsledku žalobcovy omluvy doručené soudu prostřednictvím datové schránky v 9:02 bylo jednání odročeno na 17. 6. 2014 v 9:30 hod. K tomuto jednání se sice žalobce dostavil, ovšem opět požádal o jeho odročení s tím, že předchozího dne prodělal epileptický záchvat. Zároveň přislíbil, že se pokusí sjednat si právní zastoupení pro projednávanou věc. Soud tudíž znovu odročil jednání na 8. 7. 2014 od 10:30 hod, aby opět ve chvíli, když již bylo k jednání vše připraveno, obdržel od žalobce do datové schránky v 10:15 omluvu, že se není schopen zdravotních důvodů dostavit. K doložení této skutečnosti předložil soudu lékařské potvrzení vystavené dne 8. 7. 2013 MUDr. M. Č., podle něhož má od 7. 7. 2014 do 13. 7. 2014 žalobce dodržovat klid na lůžku. Jednání bylo proto odročeno na 29. 7. 2014 od 10:00 hod. Jelikož lékařské potvrzení doložené soudu bylo jen velmi obecně formulováno a šlo již o druhé takto předložené potvrzení, obrátil se soud na ošetřující lékařku s dotazem, zda je žalobce i přes doporučený klid na lůžku schopen absolvovat soudní jednání. Lékařka se k dotazu vyjádřila pouze s lakonickým odkazem na povinnost mlčenlivosti s tím, že nemá právo soudu sdělovat podrobnosti o zdravotním stavu žalobce. V den posledně nařízeného jednání, tj. 29. 7. 2014 se žalobce bez uvedení důvodu omluvil telefonicky v 8:45 na informační centru zdejšího soudu a teprve v 9:59 zaslal svou omluvu prostřednictvím datové schránky s přiloženou zprávou lékaře, podle níž tři předchozí noci nespál, trpí bolestmi břicha a močovými potížemi, pročež mu byl doporučen klid na lůžku.

Soud po absolvování výše zmíněného zacyklení – neustálého odročování jednání z důvodu žalobcem „v hodině dvanácté“ zasílaných omluv – dospěl k závěru, že žalobce kromě neúměrného administrativního zatížení soudu, účelově brání meritornímu rozhodnutí ve sporné věci, čímž se dopouští zneužívání práva. Takový postup zdejší soudu neschvaluje a uvážil o věci tak, že v tomto konkrétním případě převážil zájem na rychlé a účinné ochraně práv vyplývajících z rozhodnutí nad dílčím zájmem žalobce na projednání věci v rámci jednání. Nutno zároveň dodat že zdejší soud rozhoduje o věci za skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a nepřisluší mu tudíž provádět dokazování, kterým by nahrazoval činnost správních orgánů. Nad to skutkový stav předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným nebyl, což potvrdil také Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku v této věci, v němž zároveň vyřkl závazný názor právní, jež je zdejší soud povinen respektovat.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. 7. 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně